

משרדי "האיתחוד" טל': 08-8644452 דוא"ל: haihud.ashdod@gmail.com

שלום בבית!?

שמי זהבה, אני בת 11. אני הבת השלישית במשפחה אחרי עוד ארבעה ילדים. כל אחד מהילדים הוא מוצלח, מקסים ומצליח בלימודים אבל יש משהו שאני רחוקה מלהתגאות בו. אני מדברת על היחסים בין האחים, אנחנו פשוט לא מסתדרים. אין כמעט יום שלא מתרחשת בו מריבה רצינית בין שני אחים או בין אח לאחות. אבל המריבות הן הדבר הקטן לעומת התחרות התמידית, הקנאה וחוסר הפרגון שבינינו. ההורים שלי מאוכזבים מאוד מהתנהגותנו ומסבירים לנו שהחלום של כל הורה הוא לראות את הילדים שלו אוהבים ומכבדים זה את זה והם הביאו לנו דוגמאות מקרובי משפחה ומשכנים. אחי אמר לאמי: "גם אנחנו בחוץ לא מראים את המריבות שיש לנו, אולי אצל כולם זה ככה ורק כלפי חוץ הם מציגים?" אמי הוכיחה לו כי הקנאה והתחרות כבר מזמן אינם רק בין כתלי הבית... יום אחד בישר לנו אבא כי נולדה לנו אחות, כולנו באנו עם אבא לבקר את אמא בבית החולים, אבא הוזייר אותנו שנתנהג יפה. נכנסנו אל החדר, אימא ישבה על המיטה והתינוקת בידיה. "איזו תינוקת מקסימה" אמרת, "היא כל כך דומה לי!"

"בטח, דומה לך, אפילו עיוור היה רואה שהיא דומה לי" אמרה אחותי נעמי בבזו. "היא לא דומה לאף אחת מכן, תסתכלו על העיניים, אלה העיניים שלי", אמר אחי שלומי.

"ממש, רגע, תן לראות, אין מצב, היא ממש לא פוזלת!" ענתה נעמי. מי שמדבר על פוזלת? ענה בכעס. דני אחי הקטן אמר: "היא דומה לי, ממש בהכל, האף, העיניים, הסנטר". אני אמרתי: "האף הוא שלי, על כך אין בכלל ויכוח".

נעמי אמרה: "הדבר היחיד שאין עליו ויכוח הוא הפנים הברורות, כך בדיוק נראיתי אני בתמונות לאחר שנולדתי, התינוקת הזו היא העתק מושלם שלי".

אימא לא הגיבה, היא פשוט הביטה עלינו וגם על אבא ולא אמרה דבר.

חשבתי שזה לא יפה שאנחנו מנהלים את הויכוחים הללו לידה, מסכנה היא ודאי חלשה ואפילו אין לה כוח להגיב, התפלאתי שאבא לא עושה סוף לויכוח הזה.

החל מעין מאבק על "חלוקת השלל", כל ילד "תבע" לעצמו בעלות על חלק מהתינוקת, זה דורש את העיניים, ההיא את האף, כולם את הפה.

הויכוחים הפכו לצעקות, ציפיתי שההורים שלי יעצרו אותנו, אבל הם לא עשו דבר למרות שהמחזה היה מביש. לפתע נכנסה מישלי לחדר, השתתקנו כולנו.

"זו החברה שלי לחדר, בתיה" אמרה אמא. הפנים שלנו היו עדיין אדומות מהמריבה הסוערת ובכל זאת הנהנו בחביבות. בתיה התקרבה אלינו, והושיטה את ידיה ואמרה לאימא: "אני כל כך מודה לך שהחזקת את התינוק שלי, אני מתנצלת על העיכוב, פשוט היה תור בעמדת האחיות, אני מקווה שהוא לא עשה לך בעיות".

"ממש לא" אמרה אימי "הילדים דווקא התלהבו ממנו מאוד" הוסיפה והושיטה לה את התינוק. שתיקה השתררה בחדר, הרגשנו כמו אוסף של ילדים טיפשים. אלו ברשות! זו בכלל לא הייתה האחות שלנו, סתם תינוק אחר, שלא קשור עלינו בכלל. ואנחנו רבנו עליו... אוי לחרפה!

"השפתיים שלו הם שלי, האוזניים של אחותי, העיניים של אחי..." כל אחד מאיתנו נזכר בטיעונים שהשמיע כדי לקבל בעלות על חלקים מהיצור החמוד הזה שכעת התברר שהוא תינוק ולא תינוקת, בכל מקרה, הוא לא אחות שלנו, אך ההורים שלנו המשיכו לחייך "אני חושבת שהתינוק הזה הצליח ללמד משהו את כולכם" אמרה אימא.

"ראיתם, מה קורה כאן? רבתם, התקוטטתם, התווכחתם, פגעתם, נפגעתם ועל מה? כעת אתם יודעים שכל הויכוח היה מיותר, כי הוא לא אח שלכם. רוב המריבות שלכם הן אותו דבר, אתם

מתקוטטים על דברים שאתם רוצים רק מפני שיש לשני ולא מפני שאתם באמת רוצים אותם..." שתקנו, הרגשנו אי נעימות גדולה, "אתם רוצים ללכת לראות את התינוקת החדשה?" שאלה לפני שענינו אמר אבא: "עדיין לא, אני רוצה להודיע כאן הודעה חשובה. מהיום ואילך נקפיד על השלום בבית, לא נסכים עוד למריבות הללו, לפגיעות של אח באחיו, אנו נחשוב על חוקים שיבערו את הנגע הזה, ההרגשות שאתם מרגישים כעת נכונות לכל המריבות כולן, אני רוצה שתנצלו את המסר שיצא מכאן", ואימא אמרה: "בואו אחרי", צעדנו לכיוון התינוקיה, חיכינו במתח לאימא שנכנסה, הצטופפנו סביב וראינו את התינוקת, "איזו חמודה", איזו ברורה, "היא דומה ל..." התחיל שלומי לומר והשתק "...לכולנו" המשיך לפתע, וכולנו פרצנו בצחוק. נפרדנו מאימא ויצאנו מבית חולים אפופי מחשבות, רוח חדשה השתררה, קיבלתי על עצמו להפסיק לריב ובמקום זאת לפרגן ולוותר... בשבת כשעלה אבא לתורה הוא קרא לתינוקת החדשה בשם... שולמית, אתם בודאי יודעים מדוע. (ילדים מספרים על עצמם - 9)

פינת ההלכה

הלכות תולעים במוצרי מזון [כט]

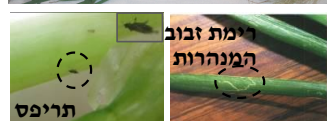
א. אסור מן התורה לאכול תולעים, שרצים ורמשים (ש"ע י"ד סי' פד), והאוכל שרץ הארץ כנמלים, חרקים או תולעים כגון: בפירות וירקות עובר על 5 לאוין מן התורה (ויקרא יא מא-מה, גמ' מכות טז, תולעת שני לגמ' רוח פ"א ס"ג).

פירוש של פירות וירקות ודרכי ניקויים מתולעים [התמונות צולמו במעבדת העלון ומספרים]

בצל ירוק

צמח זה הינו רוב נגוע [דאורייתא], מותקף בעיקר ע"י תריפסים ורימת זבוב המנהרות. הנגיעות היא בעלים הירוקים, בעלים הלבנים בחלקם העליון, ובעיקר במקום החיבור של העלים הירוקים עם החלק הלבן [ניתן להבחין בזה כאשר מפרידים את העלים הירוקים מהלבנים במהירות, ואז ניתן להבחין בתריפסים הבורחים כלפי מטה, אם הם עדיין צעירים צבעם הוא בהיר על החלק הלבן של הבצל דבר שמקשה את זיהויים] (כדיקת מזון כהלכה ח"א עמ' 248-249, תולעת שני ח"ג עמ' מז-מה, ויען שמואל ח"ב ממלך הכר יוסף פד' עמ' שמה).

מעשה שהיה: סיפר הרה"ג שנאור רוח שליט"א מחבר ספר "תולעת שני" ועוד: בשנת תשנ"ו הייתי מפקח על גידולי ירקות ללא תולעים בחממות באחד היישובים בדרום, אחד הגידולים היה "בצל ירוק". בבדיקות שעשיתי הייתי מוצא לפעמים תריפסים ונותן הנחיות מתאימות, המגדל בא לי בתלונות שהוא בודק במקביל גם את תוצרתו באחת המעבדות שקרובות אליו בדרום (מטעם משרד החקלאות) ותמיד בבדיקה אצלם הבצל היה יוצא נקי ללא מימצאים של חרקים. לאחר תיאום הגעתי לשם וביקשתי שיראו לי את צורת הבדיקה, כיצד הם בודקים? ואז התברר לי שאכן הם בודקים יסודי מבחינתם, אולם בשיטה שלהם היה קשה למצוא תריפס [שהוא חרק חמקמק מאוד] בנוכחותם, לקחתי בצל ירוק והפרדתי במהירות במקום החיבור של הלבן [שורש הבצל] לירוק [הגבעול] והראיתי להם חרקים שיורדים לשורש הבצל, מכאן החשיבות לדעת היכן ומה לחפש (תולעת שני ח"א עמ' כ"א ס"ק 11).

עדות אישית: אנו כאן מעידים במערכת העלון שבבדיקות רבות שעשינו אחר חרק זה התריפס, מדובר בחרק חמקמק שמדי פעם מנתר ונעלם מהעיניים ולוקח מס' שניות עד שמאתרים אותו במקום אחר לשם קפץ והסרטנו את הקטעים הללו והם שמורים אצלנו בארכיון העלון (ד.ע.).

אופן הבדיקה והניקוי:

שלב א': יש להתבונן חזותית על העלים הירוקים של כל בצל שאין בהם מנהרות שנוצרו ע"י רימת זבוב המנהרות, במידה ויש מנהרות אין להשתמש כלל בבצל זה ויש לבדוק בזהירות יתרה את שאר הבצלים שמאותה קניה (כדיקת מזון כהלכה ס"ג עמ' 249, תולעת שני עמ' מה).

שלב ב': מסירים את השורש עם קצת מקצהו הלבן של הבצל, אח"כ חותכים את העלים הירוקים וחוצים אותם לכל אורכם. חותכים את החלק הלבן הצינורי לכל אורכו לשניים ומפרידים את כל השכבות כך שיתקבלו חצאי צינורות בעלי שכבה בודדת.

פריסת הבצל השריה במי סבון